

myndiges, til at forenes med Rigsdagen om den Form, hvorunder denne Foranstaltning kan fremtræde i Finantsloven. Dertil kommer endvidere, at der har foreligget en Rønningenslov, hvorom der, saa at sige, har været Enighed mellem Ministeriet og dette Thing, og hvori der var indført en Paragraph, som gik ud paa at ordne denne Sag. (En Stemme: Nei!), det ærede Medlem kan læse det i Tidenden, og det er offentligt udtalt af Ministeriet her i Thinget, at man var kommen overeens derom; der var ikke et eneste af de Medlemmer, der dengang vare i Udvalget, som tvivlede om, at der var en saadan Forstaaelse mellem Ministeriet og Thinget, og jeg er ogsaa overbevist om, at der ikke er noget af de Medlemmer, som dengang vare i Rønningensudvalget — jeg troer, de fleste ere her tilstede i dette Dødblik — uden at han jo vil erkjende det; det ærede Medlem kan selv see Forhandlingerne igjennem, jeg skal nævne ham, ved hvilken Betilighed disse Ytringer faldt. Paa Grund af, at vi ikke kunne blive færdige med Rønningensloven, forelaa der til Behandling et Forslag til en Gageringslov for det enkelte Aar som den, der nu atter skal fremsendes, og der blev da af et æret Medlem stillet et Endringsforslag, der gik ud paa, at disse Tillæg ikke maatte gives til Gager, der vare over 15—1600 Rd.; vi bevagede det vedkommende Medlem til at tage sit Forslag til Bage, eftersom vi nu stod saa nær ved Afgjørelsen af Rønningensloven, idet man var kommen saagodt som til Enighed med samtlige Ministre derom. Det Forslag, hvorom der her er Spørgsmaal, havde Justitsministeren dengang i sin Haand, han havde læst det, samtlige Ministre kjendte det, og Ingen gjorde Indsigelse; derimod, fordi det var deres oprigtige Mening, at denne Sag maatte bringes til en Afgjørelse. Naar vi altsaa sammenholde disse to Omstændigheder med hinanden, forstaaer jeg ikke, hvilken Bægt man kan lægge paa denne Tilslutning, naar man oprigtig kun ganske simpelt forlanger, at man skal slutte sig til en Paragraph, som aldeles ikke siger Andet end: det og det skal stee, men som aldeles ikke bestemmer Noget om Maa den, hvorpaa det skal stee. Det er jo indrømmet Rigsdagen, at Regjeringen skal see at komme overeens med den om Maaden, hvorpaa det

Hele skal opføres paa Finantsloven, ikke for det forløbne Aar, men for det kommende Aar. Det ligger klart for, at man nu vil vige bort fra det, som det maa erkjendes, at det har været Hans Majestæts Villie at fremskalde.

Indenrigsministeren: Der er blot en eneste Bemærkning, jeg vil gjøre, nemlig, at jeg dog ikke troer, at den ærede Rigsdagsmand for Holst Amt 2den Valgkreds (Tscherning), skjøndt han jo veed Alt bedre end vi Andre, er berettiget til at sige, paa hvilken Maade Ministeriet bedst efterkommer Hans Majestæts Villie. Det er et Forhold, der alene vedkommer Kongen og Ministeriet; og jeg troer ikke, at den ærede Rigsdagsmand er berettiget til at trænge sig ind derimellem.

Tscherning: Jeg paataler det kun, fordi Ministeriet er henviist til Thinget, og derfor have vi her i Thinget Lov til at tale derom.

H. Sage: Der er en Ytring af den sidste ærede Taler, som jeg måa benægte; hvis jeg ikke tager feil, saa har jeg hørt den samme Minister, som har sat Thinget i Rindskab om den kongelige Rundgjørelse, benægte, at der efter hans Kjendskab fandt en saadan Overenskomst Sted mellem Udvalget og den tidligere Regjering. Jeg skal ikke gaae nærmere ind paa det Spørgsmaal, som nu saa ofte har været diskuteret; det være mig kun tilladt at angive en Grund, som har stor Bægt for mig. Jeg veed ikke, om vi have Anledning til, efter hvad der i en Række af Aar er foregaaet mellem Rigsdagen og Regjeringen, at nære stor Mistillid til de Ord, som udgaae fra Ministrene, men saa Meget veed jeg, at selv om jeg havde den største Mistillid, saa vilde jeg i mine Beslutninger ikke handle, som om jeg havde denne Mistro. Dersom Forholdet mellem Rigsdag og Regjering skalde være et saadant, at vi handle, som om vi ikke kunne troe paa de Ord, der udgaae fra Regjeringens Mænd, eller at Ministrene, naar de faae Udtalelser fra enkelte Medlemmers Side, ikke kunne stole paa de Ord, der saaledes vare faldne, da siger jeg, er det ikke heldigt for vor constitutionelle Udvikling. Jeg vil handle med Tro paa, at enhver Mand,